

LIBRIS

We know
books

Această lucrare a fost înregistrată de către autor pe bandă magnetică, de unde a fost transcrisă și editată.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORZ, TRAIAN

Cântarea ca meditație/ Traian Dorz. - Sibiu: Oastea Domnului, 2012

ISBN 978-973-710-238-6

2

Toate drepturile sunt rezervate
Editurii «OASTEA DOMNULUI» – SIBIU

TRAIAN DORZ

Cântarea, ca meditație

Apare cu binecuvântarea
IPS Sale Dr. **Laurențiu Streza**,
Mitropolitul Ardealului

Editura «OASTEA DOMNULUI»
Sibiu, 2012

*ca toți să-Ți iasă înaintea
și să se-ntoarcă văzători.*

*Ajută-mă să știu
cum Tu dorești să fiu,
cum să vorbesc și cum să tac,
ca voia Ta s-o fac.*

*Să știu să uit ce dau la alții,
să nu mai cer 'napoi ce-am dat,
că tot ce nu-mi plătește nimeni
plăți-mi-vei Tu îndestulat.
– Să știu să țin în minte numai
ce-s eu dator a da oricui,
spre-a nu rămâne niciodată
dator nimica nimănui.*

*Să știu să iert oricare vină
a semenilor mei, mereu,
ca și-ale mele să le poată
ierta pe toate Dumnezeu.
– Dar și să știu să nu-mi iert mie,
nici într-un mic păcat să cad,
ca nu cumva chiar pentru-acela
să meargă cineva în iad.*

Cuprins

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh	5
Cântările, ca meditații	6
Eu știu că numai de la Tine	16
Mai repede, Iisuse	18
O, cer dorit ce-mi pari departe	20
Se duc pe rând, Iisuse	23
Când zace uncori răbdarea	26
Dacă vrei să știi ce-i mila	29
Eu nu Ți-am dat	31
Nu te-ntrista prea mult	33
Domnul Iisus, pe Cruce sus	36
Ia jugul lui Hristos	39
Ochii tăi, ochii tăi, ochii tăi... ..	42
Coboară ziua spre-asfințit	45
Numele Tău L-am scris cândva	48
Când duhul meu	51
Nu pot să spun la nimeni	54
Iisuse-al meu Tovarăș Scump	57
Nașterea Domnului	62
O, ce veste minunată!	63
Trei Păstori	70
Nouă azi ne-a răsărit	74
Lângă Ieslea Minunată	79

Un dar de Crăciun	90
Dulce Copilaș Ceresc	93
Clinchetul de clopoței	97
Tot ce fac, doresc să dea	99
Doamne, iar trăim fiorii	106
Cred numai în Iubirea Ta	112
Ce grabnic trece timpul!	115
Ce bine-i printre voi!	119
Mai lângă Domnul Meu, mai lângă El	122
Să nu renunți la țintă	126
Veniți voi, ceruri largi	129
Să știi să tac	132
Cuprins	135

**În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.
Amin.**

*Iisus Hristos,
Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor,
slavă veșnică Ție!*

Pentru că Tu ești Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Căpetenia și desăvârșirea noastră, tot ce începem și tot ce sfârșim, Doamne, dorim să începem cu Tine și să sfârșim cu Tine.

De aceea Te rugăm, de la începutul acestui lucru sfânt să fi cu noi și să ne binecuvântezi. Să binecuvântezi toată munca noastră binecuvântată pentru Tine și pentru ai Tăi, încă de la începutul ei.

Și, fiind cu noi pe tot timpul acestei munci, binecuvântează toată desfășurarea ei până la sfârșit. Pentru ca și cei care vor cânta, și cei ce vor asculta să fie binecuvântați în același timp.

Și așa să fie binecuvântată întreagă viața noastră de pe pământ și până în ceruri, de aici și până în veșnicie, dintre frați și până între îngeri. Continuând izvorul bucuriei și al iubirii din noi și dintre noi, slavă veșnică să-Ți aducem numai Ție, Doamne, până în veci.

Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, fii binecuvântat!

Amin.

Cântările, ca meditații

Slăvit să fie Domnul!

În cele ce urmează, dorim să stăm puțin de vorbă asupra marelui dar al cântării duhovnicești și asupra marelui folos sufletesc pe care îl putem avea de la Dumnezeu prin cântarea Lui cea sfântă.

Cântarea este un mare dar dumnezeiesc. Este un dar din cer, lăsat nouă pe pământ pentru a ne înviora și întări sufletele noastre în lupta și-n suferința mântuirii noastre pe pământ. În lumea aceasta plină de necazuri și de greutate, unde umblăm apăsați adeseori de greutatea firii noastre păcătoase și pândiți din toate părțile de primejdii și de dureri, viața noastră ar fi neînchipuit de grea, dacă bunul nostru Tată ceresc nu ne-ar fi lăsat cântarea, acest dar sfânt și dulce cu care viața noastră de pe pământ se mângâie, se îmbărbătează, se face fericită și ușoară.

Cântarea a izvorât din iubire, căci, înainte de-a fi iubirea, cântarea nu era.

Iubirea de fiu o face pe mamă să cânte cu ochii înlăcrimați, uitând de somn și de oboseală, privind la odorul legănat la sânul ei.

Iubirea de soția lui îl face pe soț să cânte cu sufletul plin de dor și cu ochii adesea duși spre unde este așteptat el.

Iubirea de părinți, iubirea de țară, iubirea de lucrurile scumpe, gândul la comorile sufletului nostru ne face pe oricine să cântăm și să căutăm alinul și stâmpărarea cântării.

Iar dacă iubirea față de aceste lucruri trecătoare l-a putut face pe om să caute cu atâta sete sufletească izvoarele cântării, spre a-și stâmpăra astfel inima care mereu îi tânjește de dor după ceea ce-i este drag, cum n-ar face asta, cu atât mai mult, inima credincioasă, care Îl iubește pe Dumnezeu și care tânjește de dor după El și după curțile Casei Sale sfinte, după starea cu El, după starea în El, precum spune Psalmul 84? Psalmul acesta, 84, este în chip deosebit o cântare a unei inimi care tânjește de dor după Dumnezeu, după curțile Casei Sale, după locul unde locuiește El, după dulcea prezență a Mântuitorului preaiubit și după rămânerea pe totdeauna cu El.

Poporul nostru românesc este în chip minunat înzestrat de la Dumnezeu cu darul și cu simțirea cântării. Parcă nici un alt popor de pe lume nu are un așa mare dar al cântării și o așa mare dragoste de cântare ca acest popor. Cântecul lui din iubirea de soț, de fii sau de părinți, cântările lui de dor, de jale sau de bucurie, cântările pentru țară, pentru libertate, pentru viață sunt parcă neîntrecute. Nici un alt popor parcă nu are atât de adânci și de frumoase cântări. În cântările nici unui alt popor nu este atâta greutate de dor, de simțire, de

frumusețe. De aceea e de mirare un lucru: de ce oare cântarea duhovnicească era așa de necunoscută la noi înainte de a veni Lucrarea duhovnicească a Oastei Domnului? Cum oare poporul nostru, care I-a înălțat lui Dumnezeu atâtea mănăstiri, atâtea biserici, atâtea troițe minunate, cum oare nu I-a înălțat totuși și niște cântări tot atât de multe și de minunate pentru slava Lui? Cum oare – când, în istoria noastră atât de zbuciumată, am supraviețuit numai printr-un șir de minuni prin care grija și puterea iubirii lui Dumnezeu față de noi ne-a păstrat viața și ființa – cum oare noi totuși nu ne-am întrupat recunoștința față de Dumnezeu în niște cântări tot atât de nemuritoare ca Sucevița, ca Voronețul, ca Putna, ca Argeșul, Cozia, Tismana și celelalte?

A trebuit să vină omul lui Dumnezeu, Părintele Iosif Trifa, care, ca oarecând Moise în pustiu, să atingă inima poporului nostru cu toiagul dragostei lui Dumnezeu, pentru ca să înceapă să curgă, să țâșnească și să izvorască din ea izvoarele nesecate și dulci ale unei cântări dumnezeiești tot fără egal pe lume.

Astăzi – slăvit să fie Domnul nostru Iisus Hristos! –, în frumosul grai românesc și din profunda iubire a sufletului nostru față de Dumnezeu, au izvorât și izvorăsc unele dintre cele mai dulci și mai frumoase cântări de iubire și de slavă, cu care-L laudă pe pământ mulțimi tot mai mari și se adapă întinderi tot mai largi. Și cântarea noastră sfântă umple undele cerului și gurile

pământului cu laudele și mulțumirile către Dumnezeuul părintelui și binefăcătorului nostru al tuturor.

Astfel cântarea ne înveselește, ne îmbărbătează, ne înfrățește și ne înalță pe toți oamenii din orice neam, din orice loc, din orice crez, de orice limbă și ne face să devenim una și unul în El, peste toate despărțirile dintre noi.

Dar cântarea nu e numai un fior de bucurie sau un suspin de durere. Nu-i numai un vânt ușor care trece pe deasupra sufletului, aducându-i o mireasmă sau luând cu el o lacrimă. Cântarea duhovnicească este și un adevăr, este și un grai, este și o meditație, o învățătură, un conținut. Cântarea duhovnicească este un cuvânt din Cuvântul lui Dumnezeu; o înțelepciune din înțelepciunea Lui; un adevăr din adevărul Său, pus sub forma poeziei și a melodiei tocmai pentru a ne fi mai drag și pentru a ne îndemna să nu-l uităm, să-l repetăm, pentru a lua mai bine seama la el și pentru a-l reține mai lesne, spre a ne strădui să ne pătrundem până-n adâncul ființei noastre de adevărul, de frumusețea, de conținutul, de puterea, de harul pus în el și să-l trăim cu fapta și cu adevărul în viața noastră.

Un adevăr spus în vorbe obișnuite este mai limpede, dar mai rece parcă și mai greu de reținut; pe când același adevăr spus în poezie este parcă ceva mai neclar poate, dar mult mai cald, mai dulce, mai ușor și mai de neuitat. Dacă este însă foarte însemnat